do výslužby nebylo tedy ani v principu rozhodnuto, že mu nárok na zaopatřovací požitky přísluší. Rozhodnutí o tomto nároku jeho stalo se teprve nař. rozhodnutím. Poněvadž byl st-l narozen roku 1882 a tedy 50. rok věku ještě nepřekročil, musil býti, když mu nárok na zaopatřovací požitky nebyl přiznán, přeložen do zálohy (§ 2 bran. zák. č. 193/1920).

Přeložení st-le do zálohy nebylo tedy, jak stížnost míní, výrokem dle § 1 cit. zák. č. 194, totiž výrokem o převzetí býv. gážisty, nýbrž výrokem, jímž se st-l jako čsl. gážista, převzatý ve výslužbě, překládá do zálohy. Přeložení to nebylo tedy také, jak míní stížnost, rozhodnutím ve smyslu § 7 vlád. nař. č. 514/1920, totiž z m ě n o u rozhodnutí o převzetí. — — —

Č. 4761.

Z d r a v o t n i c t v í: * Rozhodovati o tom, zdali obvodní lékař smlouvou do zdravotnické služby státní převzatý, má nárok na bezplatný byt, jemu v dřívějším poměru obcí dobrovolně za určitých podmínek poskytnutý, nejsou státní úřady veřejného zdravotnictví příslušny.

(Nález ze dne 2. června 1925 č. 11.203).

V ě c: MUDr. Rudolf F. v K. proti ministerstvu zdravotnictví o poskytování bezplatného služebního bytu.

V ý r o k: N a ř. r o z h o d n u t í s e z r u š u j e p r o n e z á k o n n o s t. V ý r o k o ú t r a t á c h o d p a d á.

D ů v o d y: Výnosem žal. úřadu z 8. července 1923 byl st-l přijat do státních služeb jako obvodní lékař pro zdravotní obvod K., a sice na smlouvu s ročním služným 10.266 Kč 66 h a s náhradou cestovného ročních 5000 Kč. Při podpisu služební smlouvy prohlásil st-l, že obec K. se zavázala dle svého prohlášení z r. 1913 poskytovati obvodnímu lékaři bezplatný služební byt pozůstávající se 6 místností s příslušenstvím, že podle § 8 odst. 6., 7. a 8. zák. ze 13. července 1922 č. 236 Sb. mají nároky založené na dosavadním poměru služebním býti zachovány i při převzetí do služeb státu, že vzhledem k tomu st-l, podpisuje služební smlouvu, doufal, že bezplatný služební byt se strany obce zůstane mu i nadále zachován kromě požitků smlouvou zajištěných.

Zprávou z 18. října 1923 sdělil purkmistrovský úřad v K., že obec K. dle svého prohlášení z 27. prosince 1912 poskytla dobrovolně obvodnímu lékaři v K. bezplatný byt v městské radnici po tu dobu, dokud nebudou hmotné poměry obvodních lékařů zlepšeny, a ježto čsl. stát st-le do služeb státních již převzal, jsou tím beze sporu hmotné poměry jeho zlepšeny, a není obec K. dále v závazku poskytovati st-li bezplatný byt a tento mu také ode dne jeho převzetí do služeb státních vypovídá.

Nař. rozhodnutím bylo vysloveno, že st-l nemá nároku na další poskytování bezplatného bytu obcí, poněvadž v daném případě nejedná se o nárok založený na dosavadním poměru služebním proti obci, což vysvítá také z výhrady obsažené v zápisu o schůzi obec. zast. v K. z 9. prosince 1912.

O stížnosti uvážil nss takto:

St-l byl jako obvodní lékař v K. ve smyslu § 9 zák. z 15. dubna 1920 č. 332 Sb. resp. § 8 zák. ze 13. července 1922 č. 236 Sb. převzat do služeb státních jako obvodní lékař pro zdravotní obvod K. Jeho služební poměr k státu upraven byl ve smyslu § 8 cit. zák. č. 236/22 smlouvou. Podle prohlášení st-lova z 21. září 1923, i podle obsahu stížnosti jedná se st-li o to, aby mu v e d l e požitků zmíněnou smlouvou od státu zajištěných zachován zůstal nadále bezplatný byt dosud obcí poskytovaný.

Jde tedy o st-lem uplatňovaný nárok na určité (naturální) požitky, které st-li příslušely před účinností zák. č. 236/22, které jdou mimo rámec požitků, jež mu příslušejí podle smlouvy služební uzavřené se státem, které tedy požitky se státem smluvené přesahují. O takových požitcích, resp. jejich částkách stanoví § 8, předposlední odstavec zák. č. 236/22, že zůstávají nedotčeny, že však závazek k další jich výplatě jest posuzovati podle d o s a v a d n í c h p o m ě r ů p r á v n í c h, a že z prostředků státních jich hraditi nelze.

Ve svém prohlášení z 21. září 1923 nedomáhal se st-l nároku na zachování služebního bytu proti státu, nýbrž p r o t i o b c i K., nemá proto opory ve spisech tvrzení stížnosti, že st-l upozornil toliko, že má býti nadřízenými úřady uvažováno o tom, zda nemají vymáhati na obci K. poskytování služebního bytu st-li a jeho nástupcům, když se k tomu výslovně zavázala. Ve stížnosti zastává st-l názor, že ve příčině poskytování služebního bytu směrodatnou jest specielní smlouva uzavřená mezi st-lem a obcí, ve kteréžto smlouvě o nějaké výmince ohledně služ. bytu prý není řeči, že tedy o b e c jest povinna poskytnouti st-li nadále bezplatný byt, bez ohledu na sestátnění obvodních lékařů. Domáhá se tedy i ve své stížnosti st-l nároku na bezplatný služ. byt nikoli proti státu, nýbrž jediné proti o b c i K.

Stížnost opírá sice nárok st-lův na poskytnutí bezplatného bytu o ustanovení § 17 al. 6 zák. č. 236/1922. Leč nss neshledal, že by ustanovení § 17 č. 6 cit. zák. skýtalo oporu pro odůvodnění nároku, o který jde, a pro příslušnost žal. úřadu, ježto poskytování služ. bytu obvodnímu lékaři není povahou svojí nákladem v ě c n ý m, nýbrž nákladem o s o b n í m, t. j. nákladem spojeným s ustanovením obvodního lékaře, posouzení této otázky tudíž nespadá pod ustanovení § 17 č. 6, nýbrž pod ustanovení částky III. (§§ 8 — 14) cit. zák.

Z předeslaných úvah plyne, že žal. úřad není vůbec příslušným rozhodovati o tom, zda nárok st-lův na zachování bezplatného bytu proti obci K vedle služ. požitků se státem smluvených dále trvá, ježto pro posouzení otázky této směrodatny jsou »dosavadní poměry právní«.

Vyslovil-li tedy žal. úřad autoritativním způsobem, že st-l nemá nároku na další poskytování bezplatného bytu obcí K., překročil tím meze svojí zákonné působnosti a porušil tím zákon. — — —

Č. 4762.

S t a v e b n í p r á v o: I. * Strana zúčastněná v konsensním řízení stavebním nemá nároku na to, aby jí plány stavební před konáním komise dány byly k nahlédnutí. — II. * Jestliže za účelem adaptace obyt-